

רואה הדבר שמאמין בעינים ממש, בחינת סתים וגליא כמובא במקום אחר (לעיל בסימן ס"ב). וזה שמובא במדרש (בראשית פרשה ב): "להבדיל בין האור ובין החשך" - אלו מעשיהם של צדיקים 'חשך' - אלו מעשיהם של רשעים הינו שמעשיות של צדיקים הם בחינת אור, ולהפך מעשיות של רשעים הם בחינת חשך, ומי שיכול להבדיל בין אור לחשך יכול לספר מעשיות של צדיקים כנ"ל:

ועל-ידי-זה נטהר מחשבתו, גם נצול מצרות, כי בלבול

הדעת הוא בחינת מחין דקטנות, ומזה באין צרות, כי מחין דקטנות הם בחינת דינין, וספורי מעשיות של צדיקים הם בחינת מחין דגדלות, כמו שכתוב: "ספרה נא לי את הגדלות", בחינת המאור הגדול, ועל-ידי-זה מטהר מחשבתו ממחשבות רעות שהם נמשכין ממחין דקטנות, ועל-ידי-זה מתיק הצרות והדינים שכלם הם מבחינת מחין דקטנות כנ"ל:

גם צריך לידע איך לספר המעשה, כי בכל מעשה יש צמצום, וגם בפרוזה לטהר מחשבתו על-ידי ספור המעשה של הצדיק, נמצא שנעשה אצלו מהמעשה ומהספור שהוא דבור, נעשה אצלו מחשבה, ובודאי צריך שיהיה זה הצדיק שמספר ממנו גבוה ממנו, כדי שיהיה מעשיות של אותו הצדיק, בבחינת מחשבה אצלו, על-כן צריך לידע ממי לספר ואיך לספר, ואזי נטהר מחשבתו, ויכול לעלות אל עולם המחשבה שזה נקרא עלית העולמות, כי המחשבה גבוה מאד, ומי שרוצה לכנס אל עולם המחשבה, צריך לשתק, ואפלו אם ידבר אז דבור הגון, הוא מפסיד המחשבה, כי המחשבה הוא דבר גבוה מאד, שאפלו דבור הגון מפסידה, וזה בחינת (מנחות כט): 'שתק כך עלה

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג' תרפ"ח - נאמר מזהרני"ת זצ"ל "צדק צניח מקוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל" -
זוה נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

בַּמַּחֲשָׁבָה, שְׁלַעְלוֹת אֶל הַמַּחֲשָׁבָה צָרִיךְ לְשַׁתַּק וְאַפְלוּ אִם יִשְׁתַּק
וְלֹא יִדְבַר כָּלָל, עִם כָּל זֶה יֵשׁ בְּלְבוּלִים שְׂמֵבֶלְבְּלִין הַמַּחֲשָׁבָה
וּמוֹנְעִין אוֹתָהּ, וְעַל זֶה צָרִיךְ טְהוֹרַת הַמַּחֲשָׁבָה, וְזֶה עַל-יְדֵי סְפוּרֵי
מַעֲשִׂיּוֹת כַּנִּל:

וְלִזְכוֹת לָזֶה, שְׂיוּכַל לְהַדְמוֹת אֵלָיו יִתְבָּרַךְ לְהַבְדִּיל בֵּין אֹר
וְחֹשֶׁךְ כַּנִּל, הוּא עַל-יְדֵי הַשְּׁגָחָה, הֵינּוּ שְׂיִצֵּא
מִטְּבָעִיּוֹת, שְׂזֶה בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת הַקְּדוּשָׁה, וְזֶה זֹכִין עַל-יְדֵי אֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל, כִּי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הוּא כְּלָלִיּוֹת הַקְּדוּשָׁה שְׂבְּכָל הַקְּדוּשׁוֹת, כִּי
שֵׁם כָּל הָעֶשְׂרֵת קְדוּשׁוֹת, וְעַל-כֵּן נֶאֱמַר בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, (דְּבָרִים י"א):
"תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּה", כִּי שֵׁם הוּא רַק הַשְּׁגָחָה, בְּחִינַת (דְּבָרִים
כ"ו): "הַשְּׂקִיפָה מִמַּעוֹן קְדוֹשְׁךָ", וְזֶה (תְּהִלִּים ט"ז): "שְׂוִיתִי ה' לְנֶגְדֵי
תָּמִיד", הֵינּוּ כְּשֶׁאֲנִי רוֹצֵה לְהַשׂוֹת וְלִדְמוֹת עֲצָמֵי לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
כַּנִּל, אֲזִי "לְנֶגְדֵי תָּמִיד", הֵינּוּ בְּחִינַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂכַת-טוֹב
בַּמִּדְבָּר (תְּהִלִּים ק"ה): "אֵין תָּמִיד אֵלָּא אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' שְׂנֶאֱמַר: "תָּמִיד
עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּה":

וְדַע שְׂיֵשׁ שֵׁם שְׂכְּשֶׁרוֹצִין לַעֲשׂוֹת מְלָךְ מִשְׂתַּמְשִׁין בְּזֶה הַשֵּׁם,
וְהַשֵּׁם הוּא קַמָּה (עֵיין וִיקָהֵל מִשָּׁה פִרְשָׁה קמ"א) רָאשֵׁי-תִבּוֹת
הַשְּׂקִיפָה מִמַּעוֹן קְדוֹשְׁךָ, וְזֶה בְּחִינַת (דְּבָרִים ל"ב): "מִהַעֲדָה מַלְכִּין
וּמִהֶקֶם מַלְכִּין", וְזֶה שְׂנֶאֱמַר בְּיוֹסֵף (בְּרֵאשִׁית ל"ז): "וְהִנֵּה קַמָּה
אֶלְמָתִי":

הַתּוֹרָה הַלְלוּ

דַּע שְׂמֵי שְׂהוֹלֵךְ וְנֶחְלָק וְנוֹפֵל, וְאֲזִי הָעוֹלָם שׂוֹחֲקִין מִפְּנֵי, וְהוּא
מִתְּבַיֵּשׁ מִזֶּה, זֶה בָּא עַל יְדֵי שְׂפָגָם בְּשִׂמְחַת יוֹם-טוֹב, כִּי
יוֹם-טוֹב נֶקְרָא רְגֵל, וְגַם נֶקְרָא מוֹעֵד, וְעַל-יְדֵי שְׂפָגָם בְּשִׂמְחַת

יוֹם-טוֹב, נַעֲשֶׂה מִזֶּה רֶגֶל מוֹעֵד, עַל-כֵּן רָגְלוֹ מוֹעֵדָה וְנִפְל, וְזֶה הַשְּׁחֹק שֶׁשׁוֹחֲקִין, הוּא בְּחִינַת הַשְּׂמָחוֹת נְפוּלוֹת מִפְּנֵי שְׂמִיחַת יוֹם-טוֹב, וְעַל כֵּן מִתְבַּיֵּשׁ, כִּי עֲבוּדָה זָרָה נִקְרָא בַשֵּׁת, (הוֹשַׁע ט). וְהַמְבִיָּה אֶת הַמוֹעֵדוֹת כְּאִלוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה' (פְּסָחִים קיח) עַל-כֵּן בָּאָה עָלָיו בּוֹשָׁת. וְלִפְעָמִים הוּא לוֹ לְכַפָּרָה, וְלִפְעָמִים אֵין נִתְכַּפֵּר לוֹ בְּזֶה רַק כִּי לְהַזְכִּירוֹ שֶׁיָּשׁוּב:

הַתְּזָרָה הַרְלִי

מי שֶׁנִּזְהַג רַבָּנוֹת בְּכַשְׁרוֹת וּבִתְמִימוֹת כְּרֵאוֹי, עַל-יְדֵי-זֶה זֹכֶה שֶׁיַּעֲלֶה לְגִדְלָה לְסוֹף יָמָיו, וְכָל מָה שֶׁנֶּחֱשָׁב לְגִדְלָה בְּאוֹתוֹ הַדּוֹר, הוּא עוֹלָה לְגִדְלָה זוֹ, כְּגוֹן בְּדוֹר הַזֶּה שֶׁעַקֵּר הַגִּדְלָה וְהַכְּבוֹד הוּא בְּשִׂמְחַזִּיקִין אוֹתוֹ לְצַדִּיק מְפָרָסִם, אֲזִי זֹכֶה שֶׁיִּתְקַבֵּל בְּסוֹף יָמָיו לְמְפָרָסִם גָּדוֹל, אִם שֶׁבָּאֵמֶת אֵינוֹ כֵּן, רַק שֶׁהוּא אִישׁ כָּשֶׁר פְּשוֹט, וְנוֹתֵנִין לוֹ שְׂכָרוֹ קֹדֶם שֶׁיּוֹצֵא מִן הָעוֹלָם וְאַחֲרֵי-כֵן וְכוּ':

הַתְּזָרָה הַרְלִי

עַקֵּר הַנְּגוֹן וְהַכְּלִי שִׁיר הַבִּיָּא לְיוֹי לְעוֹלָם, כִּמּוּבָא בַזִּהַר (שְׁמוֹת י"ט): שֶׁעַקֵּר הַנְּגוֹן מִסְטָרָא דְלִוְאִי, וְזֶה שֶׁאֵמְרָה לְאָת: "הַפֵּעַם יִלְוֶה אִישִׁי אֵלָי" (בְּרֵאשִׁית כ"ט). שֶׁעַתָּה הַפֵּעַם שֶׁנּוֹלַד לְיוֹי שֶׁעַל יְדוֹ בָּא בְּחִינַת הַנְּגוֹן וְכִלִּי שִׁיר לְעוֹלָם 'הַפֵּעַם יִלְוֶה אִישִׁי אֵלָי' בְּיָדָי, כִּי הַתְּחַבְּרוֹת שְׁנֵי דְבָרִים הוּא עַל-יְדֵי נְגוֹן וְכִלִּי שִׁיר, וְהַבֵּן. וְזֶה בְּחִינַת כְּלִי זֶמֶר שֶׁמְנַגֵּנִין עַל חֲתָנָה. (תְּהִלִּים קי"ט): שָׂרִים רְדָפוּנִי חֲנָם רָא שִׁי-תְבוֹת רַחֲשׁ.

(זֶה הָעֵנָן הֵם דְּבָרֵי צַחוֹת שֶׁאָמַר עַל עֲצָמוֹ, שֶׁהָיוּ נוֹתְנִין לָתֵן לוֹ רַחֲשׁ הַמְּגִיעַ לְחָרָב, וּפְעַם אַחַת עָמְדָנוּ לְפָנָיו בְּעֵת שֶׁהָיָה חֲתָנָה בְּעִיר וְאָמַר אֲזִי עֵנָן הַנִּלְמַעַנֵּן כְּלִי זֶמֶר

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תרל - אומר מורה ר"ת זצ"ל "צדק צני מלכות שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שפנננין על החתנה פנ"ל, (פי כן היה דרכו בקדש, שעלפי רב היה אומר תורה מעין מה שהיה נעשה ונדבר אז באותה העת באשר יתבאר מזה במקום אחר). ואז היו משיחים לפניו מענין רחש המגיע לו. ענה ואמר: בודאי מגיע לי רחש, שרים ר'דפוני ח'נם:

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"מ:

ספורי מעשיות מצדיקים רלד

א המחשבה גבה מאד ומי שרוצה לחשב מחשבות קדושות לעלות לעולם המחשבה, אז הוא צריך לשתק לגמרי, כי אפלו אם ידבר אז דבור הגון הוא מפסיד את המחשבה, אך אפלו אם ישתק לגמרי עדין יש בלבולים הרבה שמבלבלין המחשבה ועל זה צריכין טהרת המחשבה:

ב לזכות לטהרת המחשבה הוא על ידי ספורי מעשיות מצדיקים, הינו שיספר מה שנעשה עמהם ואת כל הגדולות אשר עשו, כי זה הוא דבר גדול מאד כי על ידי זה נטהר מחשבתו ועל ידי זה מתיק הדינים ונצל מכל הצרות, אבל אי אפשר למעשיות מצדיקים כי אם מי שידע להבדיל בין האור ובין החשך, דהינו בין מעשיות של צדיקים למעשיות של רשעים ושקרנים (עין פנים), ולזכות לזה הוא על ידי ארץ ישראל:

ג ארץ ישראל הוא כלליות הקדשה שבכל הקדשות, ושם זוכין לצאת מטבעיות ולידע ולהאמין שכל בהשגחה לבד שזה הוא כלליות הקדשה, ועל ידי זה יכולין להדמות אליו יתברך ולהבדיל בין האור והחשך, ואז יכולין לספר ספורי מעשיות של צדיקי אמת, כי יודעין להבחין ביניהם ולהפוך, ואז זוכין על ידי זה לטהרת המחשבה ולהמתיק הדינים ולהנצל מכל הצרות פנ"ל:

ד יש שם שְׂכָשְׁרוּצִים לַעֲשׂוֹת מְלָךְ מִשְׁתַּמְשִׁין בְּזֶה הַשֵּׁם וְהַשֵּׁם
 הוּא קמ"ה רַאשֵׁי־תִבּוֹת "הַשְּׁקִיפָה" מִמְּעוֹן "קִדְשָׁךְ (דְּבָרִים כ"ו טו)
 וְזֶה בְּחִינַת (דְּנִיאל ב): "מְהַעֲדָה מַלְכִין וּמְהַ'קִּים' מַלְכִין". וְזֶה
 שְׁנַאֲמַר בְּיוֹסֵף: "וְהִנֵּה קָמָה אֶלְפָתִי" (בְּרֵאשִׁית ל"ז ז):

תורה רלה

א מי שְׁהוֹלֵךְ וְנִחְלַק וְנוֹפֵל וְהָעוֹלָם שׁוֹחֲקִין מִמֶּנּוּ וְהוּא מִתְבַּיֵּשׁ
 עַל־יְדֵי־זֶה, כָּל זֶה בָּא לוֹ עַל יְדֵי שְׁפָגָם בְּשִׂמְחַת יוֹם־טוֹב, וְלִפְעָמִים
 הוּא לוֹ לְכַפָּרָה וְלִפְעָמִים אֵין מִתְכַּפֵּר לוֹ בְּזֶה רַק כִּדֵי לְהַזְכִּירוֹ
 שִׁישׁוּב:

תורה רלו

א מי שְׁנֹזֵהג רַבָּנוֹת בְּכַשְׁרוֹת וּבִתְמִימוֹת, עַל־יְדֵי־זֶה זֹכֶה שְׁכָל
 מֵה שְׁנִיחָשָׁב לְגִדְלָה בְּאוֹתוֹ הַדּוֹר הוּא עוֹלָה לְגִדְלָה זו בְּסוֹף יָמָיו,
 וּבְדוֹר הַזֶּה שְׁהַכְּבוֹד הוּא כְּשִׂמְחֻזִיקִין אוֹתוֹ לְצַדִּיק מְפָרָם זֹכֶה
 שִׁיתְקַבֵּל בְּסוֹף יָמָיו לְמְפָרָם גְּדוֹל אֵף שְׁבַאֲמַת אֵינוֹ כֵּן רַק שְׁהוּא
 אִישׁ כָּשֵׁר פָּשׁוּט, וְנוֹתֵנִין לוֹ שְׁכָרוֹ קָדָם שִׁיוֹצֵא מִן הָעוֹלָם
 וְאַחֲר־כֵּךְ וְכו':

תורה רלז

א הַתְּחִבְרוֹת שְׁנֵי דְבָרִים הוּא עַל־יְדֵי נִגּוֹן וּכְלִי שִׁיר (עֵין פָּנִים) וְזֶה
 בְּחִינַת כְּלִי זֶמֶר שְׁמַנְגָנִים עַל הַחֲתָנָה:

סִדְרָא יִמְנִי מִנְהַרְנָא וְהַיְמָנִי:

מ בְּמוֹצָאֵי אוֹתוֹ שַׁבַּת פָּרַשַׁת נַח הַנֵּ"ל סִפְר לְפָנֵינוּ הַמַּעֲשֵׂה שֶׁל
 הַשְּׁנֵי בָּנִים שְׁנִחְלָפוּ (סְפוּרֵי מַעֲשִׂוֹת י"א), וּמִתְחַלָּה דִּבֵּר מִפ"ב וְכו' וְ
 וְאָמַר לְעַנְיָן זֶה שִׁישׁ הַיְכָלִי הַתְּמוֹרוֹת שֶׁשָּׁם נִחְלָפִין לִפְעָמִים

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תרנ"ב ❦ זמור מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מצפרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" ❦
❦ "זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ❦

הַנְּשָׂמוֹת וְאָמַר שֶׁכָּבַר אֶרַע מַעֲשֵׂה כְּזֶה שֶׁהָיָה מֶלֶךְ שֶׁהִיטָה
בְּבֵיתוֹ שֶׁפָּחָה וְכוּ' וְסִפֵּר כָּל הַמַּעֲשֵׂה הַנִּי"ל שֶׁל הַשָּׁנִי בָּנִים שֶׁנֶּחֱלָפוּ
כִּי כִּךְ הָיָה אֶצֶל כָּל מַעֲשֵׂה שֶׁהִתְחַלַּת סִפּוֹר כָּל מַעֲשֵׂה הָיָה עַל יַדֵּי
שֶׁדָּבְרוּ לְפָנָיו מֵאִיזָה עֲנִין שֶׁעַל יַדֵּי זֶה הָיָה לוֹ אֶתְעָרוּתָא דְלִתְתָּא
לְסִפּוֹר אֹתָהּ הַמַּעֲשֵׂה, מִחֲמַת שֶׁהָיָה אֶצְלוֹ אִיזָה שִׁיכוֹת וְקִשְׁר
לְהַעֲנִין שֶׁסִּפְרוּ לְפָנָיו עִם הַמַּעֲשֵׂה הַקָּדוֹשׁ שֶׁהָיָה צָרִיךְ לְגַלוֹת כְּפִי
הַשָּׂגָתוֹ הַנּוֹרָאָה וְכֵן בְּרַב הַתּוֹרוֹת הָיָה מֵעֵין זֶה שֶׁעַל פִּי רַב גְּלָה
תּוֹרָה מֵעֵין אֹתָהּ הַשִּׁיחָה שֶׁסִּפְרוּ עִמוֹ הָעוֹלָם, וְכֵל זֶה אִי אֶפְשָׁר
לְצִיֵּר כִּי אִם מִי שֶׁהָיָה עוֹמֵד אֶצְלוֹ אָז וְהָיָה לוֹ מַח בְּקִדְקָדוֹ
לְהַסְתִּיבֵל עַל זֶה הָיָה רוֹאֶה נִפְלְאוֹת הַשֵּׁם וְנוֹרָאוֹתָיו אֶצֶל כָּל
תּוֹרָה וְשִׁיחָה שֶׁגְּלָה, בְּפָרְט אֶצֶל הַמַּעֲשִׂיּוֹת שֶׁגְּלָה, בְּפָרְט אֶצֶל
הַמַּעֲשֵׂה הַנּוֹרָאָה הַגְּדוֹלָה מִכָּל שֶׁהִיא הַמַּעֲשֵׂה הָאַחֲרוֹנָה שֶׁל
הַשְּׁבָעָה בְּעִטְלָעָרִם וּמַעֲט מִזֶּה יִבְאֵר עוֹד לְקַמֵּן בְּמִקוֹמוֹ (סִימָן מ"ב
מ"ג):

מֵא בְּאוֹתוֹ הַחֲרָף תַּק"ע הַנִּי"ל אָמַר כְּמָה תּוֹרוֹת וְגַם סִפּוֹר כְּמָה
מַעֲשִׂיּוֹת גְּדוֹלוֹת וְנוֹרָאוֹת, דִּהְיִינוּ מַעֲשֵׂה הַנִּי"ל שֶׁל שָׁנִי בָּנִים
שֶׁנֶּחֱלָפוּ (סִפּוֹרֵי מַעֲשִׂיּוֹת י"א), וּמַעֲשֵׂה שֶׁל הַבַּעַל תְּפִלָּה (שָׁם י"ב),
וּמַעֲשֵׂה שֶׁל הַשְּׁבָעָה בְּעִטְלָעָרִם (שָׁם י"ג) כָּלֵם סִפּוֹר בְּאוֹתוֹ הַחֲרָף
הַנִּי"ל עַד הַפֶּסֶח וְאַחַר פֶּסֶח יֵצֵא מִפֶּה לְאוֹמִין לְהַסְתִּיבֵל שָׁם
בְּמִבְּאֵר בְּמִקוֹם אַחַר (חֵי מוֹתֵר"ן קפ"ה) וּמַעֲט מִזֶּה יִתְבָּאֵר כָּאֵן גַּם
כֵּן וְדַבֵּר עִמִּי מִזֶּה בְּאוֹמִין וְאָמַר, בַּחֲרָף הָעֵבֶר אָמַרְתִּי הַרְבֵּה
תּוֹרָה וּמַעֲשִׂיּוֹת בְּבִרְסָלָב, וְהָיָה מִתְגַּעְגַּע עַל שְׁעֵתָה בְּאוֹמִין אֵינִי
יָכוֹל לְדַבֵּר וּלְגַלוֹת כָּל כִּךְ וְכָל מָה שֶׁעֵבֶר בְּאוֹתָהּ הַשָּׂנָה שֶׁהִיא
שָׂנָה אַחֲרוֹנָה שֶׁל יָמֵי חַיֵּי הַקָּדוֹשִׁים אִי אֶפְשָׁר לְסִפּוֹר אֶפְלוּ מָה
שֶׁהָיָה מִתְנוֹצֵץ בְּדַעְתָּנוּ: וְהִנֵּה מִן הַיּוֹם שֶׁהִגִּיעַ אֵלָיו חָלִי (הַשְּׁעוֹל)

שְׁקוֹרִין הוֹסֵט שֶׁהִיָּה יוֹתֵר מִשְׁלֹשׁ שָׁנִים קִדְּם הַסְּתַלְקוֹתוֹ, אָמַר תִּכְּפָה שֶׁהוּא מְכַרְח לְהַסְתַּלֵּק עַל יְדֵי זֶה וְהַתְּחִיל תִּכְּפָה לְדַבֵּר מִהַסְּתַלְקוֹתוֹ וַיֵּשׁ בְּעֵינָיו זֶה כַּמָּה וְכַמָּה שִׁיחוֹת וְסִפּוּרִים אֲךָ הִרְבֵּה מֵהֵם לֹא זָכִיתִי לְשִׁמְעַ בְּעֵצְמִי מִפִּי הַקָּדוֹשׁ כִּי בַתְּחִלָּה בָּעֵת שֶׁהִגִּיעַ אֵלָיו חֲלֵי הַנֵּ"ל לֹא הָיִיתִי אֶצְלוֹ כִּי הָיִיתִי אֶזְ בְּמֵאֵה־לּוֹב, וְהוּא זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה הִגִּיעַ אֵלָיו חֲלֵי הַהוֹסֵט הַנֵּ"ל בַּדֶּרֶךְ בָּעֵת שֶׁחָזַר מִהַנְּסִיעָה מִנְּאֻוֹרֵיטֶשׁ וְזִסְלֵב וְכוּ' וְאָמַר תִּכְּפָה שֶׁמְכַרְח לְהַסְתַּלֵּק וְהוֹדִיעוּ לִי לְמֵאֵה־לּוֹב, וּבִוְדָאֵי הָיָה מֵר לִי מְאֹד מְאֹד וְנִדְמָה לִי שֶׁהָעוֹלָם נִתְּהַפֵּךְ וְנִחְרַב חֵם וְשָׁלוֹם וְאַחַר כֵּךְ בְּסִמּוּךְ אַחַר רֵאשׁ הַשָּׁנָה תַּקְס"ח נָסַע לְלִמְבֶּרְגַּ כַּנֵּ"ל וְאִזּוּ יָצָא הַשֵּׁם בְּעוֹלָם שְׁנֵסְתַּלֵּק בְּלִמְבֶּרְגַּ וְאַחַר כֵּךְ נִוְדַע שֶׁזֶה שְׁקָר רַק מִחֲמַת שֶׁנִּחְלַשׁ שָׁם מְאֹד עַל כֵּן יָצָא הַשֵּׁם שְׁנִפְטֵר וְחָזַר לְבֵיתוֹ בְּקִיץ תַּקְס"ח הַנֵּ"ל בְּפֶרֶשֶׁת בְּלָק וַיֵּשֶׁב פֶּה אַחַר כֵּךְ כָּל אֹתוֹ הַקִּיץ וְכָל שְׁנַת תַּקְס"ט וְשְׁנַת תַּק"ע עַד אַחַר הַפֶּסַח וְאַחַר הַפֶּסַח יָצָא מִפֶּה לְאוּמִין וַיֵּשׁ בְּזֶה הִרְבֵּה מְאֹד לְסַפֵּר וּמָה שִׁיזְמִין ה' בְּדַעְתִּי אֲסַפֵּר מְעַט מִהַרְבֵּה:

סֵדֶר לְקוֹטֵי עֲצוֹת הַיּוֹמֵי:

ד טְבִילַת הַמְּקוּהָ בְּשָׁבוּעוֹת הוּא חֶסֶד עֲלִיּוֹן וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים וְדַעַת נְפִלָּא מְאֹד. כִּי שָׁבוּעוֹת הוּא שֶׁכָּל דֵּק וְעֲלִיּוֹן וְגְבוּהָ מְאֹד, שֶׁהוּא חֶסֶדִים וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים מְאֹד, כִּי הִרְחַמִים הֵם כְּפִי הַדַּעַת, כְּמוֹ שֶׁמְבֹאֵר בְּמָקוֹם אַחַר. אֲשֶׁרִי הַזּוֹכֶה לְקַבֵּל קִדְּשַׁת שָׁבוּעוֹת, בְּפֶרֶט הַמְּקוּהָ שֶׁל שָׁבוּעוֹת, שֶׁהִיא מְקוּהָ שֶׁל שַׁעַר הַחֲמִשִּׁים, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ הַקִּדְּשָׁה וְהַטְּהָרָה עַל יִשְׂרָאֵל אִזּוּ (לְקו"מ ס"ו נו).

ה בְּשָׁבוּעוֹת מְקַבְּלִין הַתּוֹרָה, וְאִזּוּ יְכוֹלִין לְקַבֵּל חַיּוֹת חֲדָשׁ וּלְהַמְשִׁיךְ רְפוּאָה לְהִרְאָה (שֵׁם ס"ו רסו).

בין המצרים

א כ"א יום ש' בין המצרים, ומה שאוכלין ביצה בסעודה המפסקת בתשעה באב, ועל ידי זה זוכין לשבת נחמו כל זה עין בלקוטי תנינא, בסימן פה.

ב קינו"ת יתהפכו לעתיד לתיקו"ן (בסימן רמו, בלקוטי מוהר"ן, חלק א).

מועדי ה' אלול

א בונות אלול הם תקון לפגם הברית. ועל-ידי-זה ימצא את זונגו, ולא תהיה לו מנגדת, רק תהיה נוטה אחר רצונו. ועקר בונת אלול, עין בסימן ו, בלקוטי-א.

ב חדש אלול הוא הזמן המסגל לזכות לדעת, דהינו שיזכה לידע ולהבין מה שלא היה יודע מתחלה; ועל-ידי-זה עושין לבושין חדשים לנשמתו, ונצול מכל הצרות (עיין דעת).

ג אלול מסגל למול את ערלת לבו, עד שישים אל לבו וירגיש היטב באב חטאיו באמת, עד שירגישו גם כל הלכות של כל הטפות שנמשכו ממנו לכל מקום שנמשכו וכו', ויהיה נעשה רעש גדול ביניהם וישובו בתשובה פלם (עיין תשובה).

ד עקר התשובה היא בחדש אלול, כי הם ימי רצון, שעלה משה לקבל לוחות אחרונות ופתח דרך כבושה לילך בה. ועקר דרך התשובה שעשה משה הוא לידע שהשם יתברך בכל מקום, ולמצא השם יתברך בכל מקום, בכל הירידות שבועולם ובכל העליות שבועולם, כי לפעמים על-ידי שהאדם עולה למעלה, כגון שנתעשר, אזי הוא שוכח בהקדוש-ברוך-הוא. גם אפלו בעבודת השם מצינו שיש שעלה למעלה גדולה, וכפר בעקר, רחמנא לצלן. על-כן צריך לבקש מהשם יתברך שיקרבהו בהתקרבות

שלא יזיק לו. וכן בכל הירידות שבְּעוֹלָם, חֵם וְשָׁלוֹם, אֶפְלוּ בְּדִיּוּטָא
 הַתְּחִינָה, אֶפְלוּ בְּעִשְׂרָה כְּתָרִין דְּמַסָּאבוּתָא, גַּם שָׁם צְרִיכִין
 לְקַשֵּׁר אֶת עֲצָמוֹ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, כִּי מַלְכוּתוֹ בְּכֹל מְשָׁלָה (ועיין כ"ז
 ב'התחזקות' ובמ"א).

סדר ספורי מעשיות הימין:

בְּתוֹךְ כֶּךָ בָּא אֶחָד וְאָמַר: הָעֲזָאזֵל, (דְּהִינּוּ הַפִּייוֹל) שָׁלַח אַחֲרֵיכֶם
 וְנִזְדַּעַזַע הַתָּם מְאֹד מְאֹד, וְרָץ וְסִפֵּר לְאִשְׁתּוֹ בְּפִיחַד גָּדוֹל בְּאִשְׁרֵי
 שְׁהַנְ"ל שָׁלַח אַחֲרָיו וַיַּעֲצָה לוֹ אִשְׁתּוֹ לְשַׁלַּח עֲבוּר הַבַּעַל־שֵׁם וְשַׁלַּח
 אַחֲרָיו וּבָא הַבַּעַל־שֵׁם וְנָתַן לוֹ קְמִיעוֹת וְשִׁמְירוֹת וְאָמַר לוֹ, שְׁעַתָּה
 לֹא יִפְחַד כָּלָל, וְהָיָה לוֹ אֲמוּנָה גְדוֹלָה בְּזָה וְהָיוּ יוֹשְׁבִים עוֹד הַחֲכָם
 וְהַתָּם הַנְ"ל, וְשָׁאַל הַחֲכָם אוֹתוֹ: עַל מָה נִפְחַדְתָּ כָּל־כֶּךָ? אָמַר לוֹ:
 בְּשָׁבִיל הַנְ"ל, שֶׁשָׁלַח אַחֲרֵינוּ שְׁחַק מִמֶּנּוּ: אַתָּה מֵאַמִּין, שֵׁישׁ
 טִייוֹוֹל? הַשִּׁיב לוֹ: וְאִם־כֵּן מִי הוּא זֶה שֶׁשָׁלַח אַחֲרֵינוּ? עָנָה הַחֲכָם
 וְאָמַר: בּוֹדְאֵי זְהוּ אַחִי, שְׁרָצָה שִׁיתְרָאָה עִמִּי, וְשָׁלַח אַחֲרֵי בְּמַרְמָה
 זוֹ, שָׁאַל אוֹתוֹ הַתָּם: אִם־כֵּן אֵיךְ עָבַר עַל כָּל הַוּוּאֲרִטֵשׁ
 [הַשּׁוֹמְרִים]? הַשִּׁיבוֹ: בּוֹדְאֵי שְׁחַד אוֹתָם, וְהֵם אוֹמְרִים בְּמַרְמָה
 וְשִׁקָּר, שֶׁלֹּא רָאוּ אוֹתוֹ כָּלָל, בְּתוֹךְ כֶּךָ חָזַר וּבָא אֶחָד וְאָמַר כַּנְ"ל,
 שֶׁהַפִּייוֹוֹל שָׁלַח אַחֲרֵיהֶם וְהַתָּם לֹא נִזְדַּעַזַע עִתָּה, וְלֹא הָיָה לוֹ שׁוֹם
 פִּיחַד כָּלָל מִחַמַּת הַשְּׁמִירָה שֶׁל הַבַּעַל־שֵׁם כַּנְ"ל עָנָה וְאָמַר לְהַחֲכָם,
 עִתָּה מָה אַתָּה אוֹמֵר? אָמַר: אוֹדִיעַ לָךְ, שֵׁישׁ לִי אָח, שֶׁהוּא עִמִּי
 בְּכַעַם, וְעָשָׂה מַרְמָה זוֹ כִּדִּי לְהַפְחִיד אוֹתִי וְעָמַד וְשָׁאַל לְאוֹתוֹ
 שָׁבָא בְּשָׁבִילָם: וּמָה הוּא דְמוֹתוֹ שֶׁל זֶה שֶׁשָׁלַח אַחֲרֵינוּ? אֵיזָה פָּנִים
 יֵשׁ לוֹ וְאֵיזָה מַרְאֶה יֵשׁ לְשַׁעֲרוֹת שָׁלוֹ וְכוּ' וּכְיוּצָא הַשִּׁיב לוֹ: כֶּךָ וְכֶךָ
 עָנָה הַחֲכָם וְאָמַר: רְאֵה, זֶה הוּא מַרְאֶה אַחִי הַנְ"ל אָמַר לוֹ הַתָּם:
 הַתִּלְךְ עִמָּם? הַשִּׁיב: הֵן, רַק שֶׁתִּתֵּן עִמִּי אֵיזָה אַנְשֵׁי־חֵיל, (שִׁיְהִיוּ

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תרנו - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

זלאגא) [שומרים מלווים] כְּדִי שְׁלֹא יַצְעֲרוּ אֹתִי וְנָתַן לוֹ זְלֵאגָא וְהָלְכוּ הַשְּׂנִי חֲכָמִים הַנִּי"ל עִם אֹתוֹ הָאִישׁ שָׁבָא בְּשִׁבְלָם, וְחָזְרוּ הַחֵיל וְשָׂאל אֹתָם הֲתָם הַמִּינִיסְטָר: הֵיכָן הֵם הַחֲכָמִים הַנִּי"ל? הַשִּׁיבּוּ, אֵינָם יוֹדְעִים כָּלֵל אֵיךְ נִעְלָמוּ וְהַנִּי"ל (הֵינּוּ הַפִּייוּל) חָטַף אֹתָם, אֶת הַחֲכָמִים הָאֵלּוּ הַנִּי"ל, וְהֵבִיא אֹתָם אֶל רַפֶּשׁ וְטִיט, וְשָׁם הָיָה יוֹשֵׁב הַפִּייוּל עַל כַּסֵּא בְּתוֹךְ הַרְפֶּשׁ, וְהִשְׁלִיכוּ אֶת הַחֲכָמִים הַנִּי"ל בְּתוֹךְ הַרְפֶּשׁ וְהַרְפֶּשׁ הָיָה עֹב וְדָבֹק כְּמוֹ דָּבֶק מִמָּשׁ, (שְׁקוֹרִין קְלִי), וְלֹא הָיוּ יְכוּלִים לָזוּז עֲצָמָן כָּלֵל בְּתוֹךְ הַרְפֶּשׁ, וְצָעְקוּ (אֵלּוּ הַחֲכָמִים לְאֵלּוּ שְׁהָיוּ מִיִּסְרִים אֹתָם, דְּהֵינּוּ הַפִּייוּל וְאַנְשֵׁיו): רְשָׁעִים! עַל מָה אַתֶּם מִיִּסְרִים אֹתָנוּ? וְכִי יֵשׁ טִייוּל בְּעוֹלָם? אַתֶּם, רְשָׁעִים, מִיִּסְרִים אֹתָנוּ בְּחָנָם (כִּי אֵלּוּ הַחֲכָמִים הַנִּי"ל עֲדִין לֹא הֶאֱמִינוּ, שֵׁישׁ טִייוּל, רַק אָמְרוּ שְׂאֲנָשִׁים רְשָׁעִים מִיִּסְרִים אֹתָם בְּחָנָם) וְהָיוּ מְנַחִים אֵלּוּ הַשְּׂנִי חֲכָמִים בְּתוֹךְ עֶבִי הַרְפֶּשׁ, וְהָיוּ חוֹקְרִים מַה זֹאת: אֵין זֹאת, רַק שְׂאֲנָשִׁים פּוֹחֲזִים, שְׁהָיִינוּ מִתְקוֹטְטִים עִמָּהֶם אִיזָה פֶּעַם, וְעָתָה הֵם מִיִּסְרִים אֹתָנוּ כָּל־כָּךְ וְהָיוּ מִתִּיִּסְרִים שָׁם בְּעֵנֹוּיִם גְּדוֹלִים כַּמָּה שָׁנִים.

סֵדֶר שְׁלָחַן עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

(ה) שכר שעושים מחיטים ושעורים חייבים לבערו וכן אם העמיד גבינות בחלא משכר שעורים או חטים חייב לבערם: (ו) נהגו לגרר הכתלים והכסאות שנגע בהם חמץ ויש להם על מה שישמוכו ואם יש חמץ בסדק שאינו יכול לחטט אחריו יטיח עליו מעט טיט: (ז) בצק שבסדקי עריבה אם יש כזית במקום אחד חייב לבער ואם לאו אם היה עשוי לחזק בו שברי העריבה או לסתום בו נקב בטל במיעוטו ואם לאו חייב לבער: (ח) היו בו שני חצאי זיתים בב' מקומות וחוט של בצק ביניהם רואים כל שאילו ינטל

החוט ניטלין עמו חייב לבער ואם לאו אינו צריך לבער במה דברים אמורים בעריבה אבל בבית אף על פי שאם ינטל החוט אין ניטלין עמו חייב לבער מפני שפעמים מקבץ אותם היה חצי זית בבית וחצי זית בעליה חצי זית בבית וחצי זית באכסדרה חצי זית בבית זה וחצי זית בבית שלפנים ממנו הואיל ואלו החצאי זיתים דבוקים בכותלים או בקורות או בקרקעות אינו חייב לבער אלא מבטלו בלבו ודיו: (ט) חמץ שנתעפש קודם זמן איסורו ונפסל מאכילת הכלב או ששרפו באש (קודם זמנו) (ר"ן) ונחרך עד שאינו ראוי לכלב או שייחדו לישיבה וטח אותו בטיט מותר לקיימו בפסח: (י) דיו שהוא מבושל בשכר שעורים מותר לכתוב בו: (יא) עריבות שלשין בהם חמץ אין לסמוך על מה שרוחצים אותן בחמין ומנקרין החמץ מהן כי א"א לנקרן שלא ישאר בהן בין הכל כזית והכלי מצרפו וצריך ליתנן במתנה לנכרי עד לאחר הפסח או לטוחן בטיט והוא הדין לבצק שבכלי נסרים שאינו יכול להוציאו: הגה וטוב לעשות כן בכלים שמניחין בהם קמח כל השנה (מהרי"ו) וכן בכלים שמניחים בהם פת כל השנה ומפה שהיתה מונחת על שק קמח לא מהני לה ניעור וצריכה כבוס כדי להשתמש עליה בפסח (מהרי"ל):

סימן תמג (א) חמץ משש שעות ולמעלה ביום י"ד אסור בהנאה (אפילו חמצו של נכרי אסור ליהנות ממנו) (טור סימן ת"ן וריב"ש סימן י"ח) ואסרוהו חכמים שתי שעות קודם דהיינו מתחלת שעה חמישית ומיהו כל שעה חמישית מותר בהנאה ורשאי למכרו לנכרי אפילו הרבה ביחד שודאי לא יאכלנו קודם פסח ויכול להאכילו לבהמה חיה ועוף ובלבד שיעמוד עליהם לראות שלא יצניעו ממנו ויבער מה ששיירו ממנו ומתחלת שעה ששית

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תרתו - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מצפרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

ולמעלה אסרוהו גם בהנאה: הגה ובשנת העיבור שהיום ארוך אלו הארבע שעות לפי ענין היום ומותר לאכול חמץ עד שליש היום (רמב"ם בפירוש המשנה ריש ברכות ומהרי"ו) ויש אומרים עד ב' שעות קודם חצות (תה"ד סימן קכ"א): (ב) ישראל שהיה בידו חמצו של ישראל אחר בפקדון יעבנו עד שעה חמישית ואם לא בא בעליו ימכרנו לנכרי ואם לא מכרו חייב לבערו בזמן איסורו אפילו אם אינו חייב באחריותו: (ג) אם קנו שום דבר בחמץ אחר שש שעות מותר מפני שחמץ אינו תופס דמיו:

סימן תמד (א) י"ד שחל להיות בשבת בודקין ליל שלשה עשר ומבערים הכל לפני השבת ומשיירין מזון שתי סעודות לצורך השבת דסעודה שלישית זמנה אחר המנחה ואז אינו יכול לעשותה לא במצה ולא בחמץ אלא במצה עשירה וצריך לעשותה קודם שעה עשירית: הגה ובמדינות אלו שאין נוהגין לאכול מצה עשירה כדלקמן סימן תס"ב סעיף ד' בהגה יקיים סעודה שלישית במיני פירות או בבשר ודגים כדלעיל סימן רצ"א סעיף ה' בהגה: (ב) טוב לבער בערב שבת קודם חצות כדי שלא יבואו לטעות בשאר שנים לבער אחר חצות (וביום השבת יבטלנו) (טור):

סדר לקוטי תפלות הימים:

תפלה קמז תשעה: ומיוסד ע"פ תורה רעטן {מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה, בצר לי אקרא ה' ואל אלקי אשוע ישמע מהיכלו קולי ושועתי לפניו תבוא באזניו קראתי מצרה לי אל ה' ויענני, מבטן שאול שועתי, שמעת קולי אל ה' אקרא ויענני מהר קדשו סלה קולי אל ה' אקרא ואל ה' אתחנן, עזרני מלא רחמים לבל יוכלו לבל אותי המחשבות והרעיונים המבלבלים ומעכבים מלהתפלל ולצעק ולסדר תפלתי

וְתַחֲנַנְתִּי וּבִקְשָׁתִי לְפָנֶיךָ בְּכָל עֵת, וְאַל יִטְרִידֵנִי הַצַּעַר וְהַדְּחָקוֹת
 בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמָמוֹן חֵם וְשָׁלוֹם מִלְּקָרוֹא אֵלֶיךָ, רַק אֲזַכֶּה לְקָרֹא וּלְצַעֵק
 אֵלֶיךָ תָּמִיד יְהִיֶה אֵיךָ שִׁיחָיָה כִּי אֶתָּה יִדְעָתָּ כִּמְהָ וְכִמְהָ קָשָׁה וְכָבֵד
 עָלַי בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת לְפָתַח פִּי לְפָנֶיךָ בְּתַפְלָה וּבִפְרָט בְּעֵת שְׂאֵנִי
 רוֹצֵה לְפָרֵשׁ שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ עַד אֲשֶׁר עַל פִּי רַב אֵינִי יָכֹל לְפָתַח פִּי
 לְדַבֵּר דְּבוֹר לְפָנֶיךָ מֵרַב הַדְּחָקוֹת וְהַכְּבִדוֹת, "כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבֵּד
 עָלַי יְדִיךָ, נְהַפֵּךְ לְשִׁדְי בְּחֶרְבֵּי קִיץ סָלַח", וְאִין לִי מְנוּחָה מִרוּדֵי
 נַפְשִׁי בְּכָל עֵת, וּמִגְדֹל רַבּוּי צָרוֹת הַנְּפֶשׁ וְהַגּוֹף נִסְגַּר וְנֶאֱלַם פִּי
 וְקָשָׁה וְכָבֵד עָלַי מְאֹד לְפָתַח פִּי לְפָנֶיךָ וְהַעֲקֹר מַחֲמַת הַחֲלִישׁוֹת
 שְׂמֵפִיל וּמַחֲלִישׁ אוֹתִי בְּדַעְתִּי בְּכָל עֵת, מַחֲמַת שְׂאֵנִי יוֹדַע שְׂאֵנִי
 בְּעֲצָמֵי הַחַיִּב בְּכָל מָה שְׁעוֹבֵר עָלַי אֲבָל אֶתָּה מָלֵא רַחֲמִים כְּבָר
 הוֹדַעְתָּנוּ שְׂאֵף עַל פִּי כֵן אֶתָּה מֵתְאַוֶּה לְתַפְלָתֵנוּ וְחָפִץ בְּתַחֲנוּתֵינוּ
 וְשׁוֹמֵעַ וּמֵאֲזִין וּמִקְשִׁיב לְקוֹל שִׁיחֹתֵינוּ וְאֲנִקוֹתֵינוּ וְאֲנַחֲוֹתֵינוּ,
 כִּי אֲשֶׁר הִזְהַרְתָּנוּ פְּעָמִים רַבּוֹת אִין מִסְפָּר כְּמוֹ שְׂכָתוֹב: "כִּי לֹא בָזָה
 וְלֹא שָׁקַץ עֲנוֹת עֲנִי וְלֹא הִסְתִּיר פָּנָיו מִמֶּנּוּ וּבְשׁוּעוֹ אֵלָיו שָׁמַע":

תַּתְּשׁוּ: עַל כֵּן הִנְנִי מִפִּיל תַּחֲנַנְתִּי לְפָנֶיךָ, וּפּוֹרֵשׁ וְשׁוֹמֵחַ כִּפִּי מוֹל
 רַחֲמֶיךָ וְחֲנִינּוֹתֶיךָ וְחִמְלָתְךָ הַמְּרַבִּים וְהַנְּפִלָאִים מְאֹד מְאֹד שֶׁתְּהִיֶה
 עִמִּי בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה, וְתַעֲזֹרֵנִי תָּמִיד שְׂלֵא אֲסַתְּכֵל כְּלָל עַל כָּל
 מִינֵי בְּלָבוּלִים וְרַעֲיוֹנִים כְּאֵלֶּה וְכְּאֵלֶּה, רַק אֲזַכֶּה לְהִתְחַזֵּק בְּכָל עֵת
 לְהִתְחַיֵּל לְפָרֵשׁ שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ מִתּוֹךְ הַמִּצַּר וְהַדְּחָק, וְלִקְיִים "וְדַבֵּר
 פִּי בַצַּר לִי" וְאֵינֶנּוּ וְאֶחָתֵר וְאֶדְחַק אֶת עֲצָמֵי לְהַטּוֹת תָּמִיד
 מִחֲשַׁבְתִּי וּלְבָבִי אֶל הָאֱמֶת, וְלִדְבַר לְפָנֶיךָ כָּל מָה שְׂאוּכַל לְדַבֵּר
 אֵיזָה דְּבוֹר אֱמֶת כָּל שְׂהוּא, אֲפִלוּ מִתּוֹךְ הַמִּצַּר וְהַדְּחָק הַגְּדוֹל
 וְאֶתָּה בְּרַחֲמֶיךָ וְחִסְדֶּיךָ הַרְבִּים בַּצַּר תִּרְחִיב לִי בְּכָל עֵת, וְתִרְחִיב
 פִּי וְתַמְלֵאֵהוּ, וְתַעֲזֹרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתִזְכְּנִי וְתַפְתַּח פִּי בְּהִרְחָבָה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תס ◀ צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל" ▶
◀ "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ▶

גְּדוּלָה, לְפָרֵשׁ וּלְבָאֵר וּלְשַׁיַח כָּל שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ, בְּדַבְרֵי חֵן וְרִצּוֹי
וְתַחֲנוּנִים בְּאֶפֶן שֶׁתִּשְׁמַע תְּפִלָּתִי וְתַחֲנָתִי וַיִּכְמְרוּ רַחֲמֶיךָ עָלַי בְּכָל
עֵת, וְתִקְרַבְנִי אֵלֶיךָ וּלְתוֹרָתְךָ וּלְעֲבוּדָתְךָ בְּאַמֶּת:

תַּתְּשֵׁעוּ: וְתִזְכְּנִי לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקִים אֲמִתִּים אֲשֶׁר אֹרֵחַ הַתְּגִלוֹת
חַדוּשֵׁי תוֹרָתְךָ נִמְשָׁךְ מְלַמֵּעַלָּה לְמַטָּה שְׁלֹמֵעַלָּה תוֹרָתְךָ רַחֲבָה
וְגִבּוֹהָה מְאֹד, וּלְמַטָּה מִתְקַצֶּרֶת הַרְבֵּה כִּי לְהִכְנִיסָהּ בְּתוֹךְ לְבַבְנוּ
וְשִׁכְלָנוּ לְכָל אֶחָד כָּרְאוּ לוֹ, וְתִרְחִיקְנִי מֵהַחֹפְכִים אֲרָחוֹת יֵשֶׁר
אֲשֶׁר תוֹרָתְךָ מִמַּטָּה לְמַעְלָה שְׁלֹמֵטָה מִרְחִיבִים אוֹתָהּ יוֹתֵר מִי
וּלְמַעְלָה הִיא קֶצֶרָה מְאֹד:

תַּתְּשֵׁעַ: וְתַחֲמַל עָלַי וְתִזְכְּנִי לְחַדֵּשׁ חַדוּשֵׁי תוֹרָה אֲמִתִּים בְּדַרְךְ
הַצַּדִּיקִי אֲמִת הַמְּשִׁיכִים וְאוֹמְרִים תוֹרָה מְלַמֵּעַלָּה לְמַטָּה וְכֵן בְּכָל
הַתְּפִלוֹת וְהַתְּחִנּוֹת וּבִקְשׁוֹת אֶזְכָּה לְהִתְחִיל מִן הַמִּצַּר וְהַדַּחֲק, וְאֵתָּה
בְּרַחֲמֶיךָ תִּרְחִיב פִּי וְתִשְׁפִּיעַ לִי רוּחַ קֹדֶשׁ מִן הַשָּׁמַיִם
שְׁאֶזְכָּה לְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, וַיַּעֲרַב
שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת:

תַּתְּשֵׁעַ: וְתַעֲזְרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי בְּכָל עֵת בְּכָל מָה שְׁאַנִּי צָרֶיךָ
לְחֹשֶׁעַ, בְּאֶפֶן שְׁאֶזְכָּה מְהֵרָה לְהִיּוֹת בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת כִּי אֵתָּה
לְבַד יוֹדֵעַ עֲמַל הָאָדָם וְדַחֲקוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם בְּכָל יוֹם, בְּפָרֵט בְּעֵת
שְׁרוּצָה לְגִשְׁתֵּךְ אֵל הַקֹּדֶשׁ לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ לְפָנֶיךָ בְּעַל הַרְחָמִים,
שְׂרָבִים קָמִים כְּנִגְדוֹ בְּגוֹף וְנֶפֶשׁ בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת בְּפָרֵט כְּמוֹנֵי
הָעֶנִי, "אֱלֹקִים אֵתָּה יָדַעְתָּ לְאוֹלָתִי וְאֲשִׁמוֹתִי מִמָּךְ לֹא נִכְחָדוּ אֵתָּה
יָדַעְתָּ שְׁבָתִי וְקוֹמִי בְּנִתָּה לְרַעִי מִרְחוֹק ה' מָה רַבּוּ צָרֵי רַבִּים קָמִים
עָלַי" בְּכָל עֵת רַחֵם עָלַי וְחַזְקֵנִי וְאַמְצֵנִי בְּכָל עֵת לְבַטַּח בְּחֶסֶדֶיךָ
הַרְבִּים לְקֹרֵא אֵלֶיךָ תָּמִיד יְהִיָּה אִיךָ שִׁיחָתִי "פְּנִיָה אֵלַי וְחַנּוּנִי תִּנֵּה
עִזְרָךְ לְעַבְדְּךָ וְחֹשִׁיעָה לְבֶן אֲמָתְךָ עֲשֵׂה עִמִּי אוֹת לְטוֹבָה, וַיִּרְאוּ

שׁוֹנְאֵי וַיִּבְשׁוּ, כִּי אֶתָּה ה' עֲזַרְתָּנִי וְנַחַמְתָּנִי בְרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן
 וְאָמֵן:

תְּפִלָּה קמח: תש"פ: {מיוסד ע"פ תורה ר"פ} "הט לבי אל עדותיך
 ואל אל בצע", רבונו של עולם עזרני והושיעני
 וזכני שאהיה דבוק בתורתך ועבודתך תמיד לעולם ועד ותשים
 חלקי מיושבי בית המדרש ולא מיושבי קרנות ותהיה תורתך
 אפנותנו בעולם הזה ותהיה עמנו לעולם הבא ואהנה בתורתך
 יומם ולילה ואפלו בעת שיהיה ההכרח על פי רצונך לעסק באיזה
 עסק בשביל פרנסה לעשות איזה מלאכה או משא ומתן או לנסע
 איזה נסיעה וכיוצא בזה, תרחם עלי ותושיעני שגם בשעת עשיית
 המשא ומתן והעסק תהיה פנימיות מחשבותי קשורה ודבוקה בך
 ובתורתך הקדושה המלבש באותו העסק והמשא ומתן ולא
 אכנים פנימיות דעתי בתוך המשא ומתן ועסקי חל, רק חיצוניות
 מחשבותי תעסק בהמשא ומתן, אבל בפנימיות המחשבה אהיה
 קשור ודבוק בך ובתורתך הקדושה ואזכה לעשות המשא ומתן
 באמונה גדולה, ויהיה ההן שלי צדק ולא אחליף ולא אשנה דבורי
 לעולם, אפלו בשביל כל חללי דעלמא ותהיה כל כונתי בשעת
 עשיית המשא ומתן למען שמך ולמען תורתך, כדי שאוכל לעסק
 בתורה ועבודה ולהרבות בצדקה, ולקיים מצותיך הקדושות: